

פרשת מצורע

צרעת שווה אלף הסברים

"מה עשיתי?" היתמם עורך הדין בפני השריף המקומי.

"לא עצרת בעצור," ענה השריף בחומרה. העו"ד טען להגנתו שהוא האט את מהירות הנסיעה והצומת היה ריק. אבל את השריף זה לא עניין, ב'עצור' עוצרים עצירה מוחלטת. נקודה.

"אם תצליח להוכיח לי בצורה משפטית," מנסה העו"ד את מזלו, "את ההבדל בין לעצור לבין להאט, אני מקבל דו"ח"

. אם לא תצליח - אתה מוותר לי?" השריף אישר. "צא בבקשה מהרכב," ביקש מעורך הדין. מיד כשיצא העו"ד ממושב הנהג התנפל עליו השריף והחל להפליא בו מכות עזות. "איי, איי," נאנק העו"ד. "אתה נורמלי?"!

השריף חייך ושאל, תוך כדי שידי הולמות בחוזקה: "מה אתה מעדיף, שאעצור או שאאט...?"

בתורת המצורע עוסקים אנו השבוע, כשהוא מובא אל הכהן לראות האם הוא טהור. מדוע דווקא אל הכהן הוא מובא? אמנם צרעת אינה פצע רפואי גרידא שבשלו יש ללכת לרופא. צרעת היא עניין רוחני. אבל עדיין, מדוע לכהן ולא לרב, לדוגמה?

ידוע הסיפור על אחד הקיסרים, שבאחד הימים נקלע תוך כדי סערת הקרב לידיהם של אויביו, ומרדף גורלי לחיים ולמוות החל ברחובות העיר.

הקיסר נמלט על נפשו בכוחות לא לו, ידוע ידע שאילו ייפול לידיהם צפויים לו חיי שבי קשים והתעללות בלתי פוסקת. החיילים מצידם, חפצו לזכות בעיטור עוז וגבורה משולבים במדליות רבות, הן לא דבר פשוט הוא ללכוד את ראש האויבים בעצמו.

כשחש הקיסר שכוחותיו כלים, נכנס לביתו של איכר וביקש ממנו מחסה. בתושייה של רגע הבריק האיכר: הרים את תחתית המיטה המלאה כרים וכסתות, השכיב את הקיסר בתוכה כשמעליו הוא פורש שמיכות אחדות - הותיר לקיסר מרווח צר לנשימה וטרק בחבטה את המיטה למקומה.

חיילי הצבא לא וויתרו, ידעו היטב שעתידם תלוי במציאת קיסר הממלכה האויבת. אולם גם כשהגיעו לבית האיכר ובגסות שלפו אותו ממקום מושבו על המיטה וחיפשו תחתיה, לא העלו בדעתם שבתוך המיטה עצמה נמצא הקיסר.

לאחר שהסתלקו להם מאוכזבים, חיכה האיכר ליתר ביטחון עוד שעה ושתיים ואז הרים את המיטה מהקיסר נוטף הזיעה הקרה והחמה גם יחד. רחץ אותו, האכילו, השקהו, ולאחר ימים אחדים העניק לו בגדי איכרים בלים ופטרו לשלום.

הקיסר רשם את כתובת מיטיבו, ומיד כשניצח במערכה - הורה להביא לפניו את האיכר בכבוד מלכים. האיכר הובא לפני הקיסר וחיוך של שביעות רצון עלה על פניו, הן עכשיו יזכה לעושר וכבוד מן הקיסר. הקיסר פנה אליו בחיוך של הכרת טובה: "קצבה מכובדת הוקצבה לך מדי חודש מארמוני. מלבד זאת,

פרשת מצורע

כל הוצאותיך והוצאות משפחתך במאכל ומשתה, מלבוש וריהוט, רפואה ונופש - הכל בכל על חשבון הארמון. אבל זו רק התמורה הכספית.

"אמור נא, המשיך הקיסר בנועם, "מה היית רוצה עוד לבקש"?

האיכר לא היסס: "מלכי הרם, הן נתת לי כל אשר בדעתי לשאול, ולא יחסר לי מאומה אחר שהגדלת חסדך עמי. זאת ארצה לדעת: מה הייתה תחושתך כשחשתי בהבל פיהם של החיילים המתכופפים לחפשך תחת המיטה וכמעט שגילוך..."

הקיסר האדים מזעם לשמע הבקשה המחוצפת. "קחווה לגרדום מיד!" זעק. "כלום לא מצא משאלה אחרת לבקש..."?!

דבר הקיסר לא איחר להיעשות והאיכר המסכן מצא עצמו על בהונות רגליו כשהכיסא מתחתיו ועניבת התלייה על צווארו. לפתע, כמשום מקום, הופיע הקיסר בכבודו ובעצמו מחייך מאוזן לאוזן: "הסירו את העניבה מצווארו." הפקודה בוצעה מיידית. כעת היה האיכר מבולבל לחלוטין, אך הקיסר שאל אותו בזיק שובב: "נו, כעת אתה מבין כיצד הרגשתי באותו הרגע..."?

על פי מעשה זה, מבארים את סיבת הבאתו של המצורע דווקא לכהן. שכן לפי ההלכה, אין צורך שהכהן יהיה תלמיד חכם או בר סמכא, מספיקה העובדה שהוא כהן, ויהיה לידו מי שיאמר לו את הדין והוא זה שיכריע בהבל פה: "טהור", "טמא."

בכך יש לקח מהותי לבעל הלשון הרע שנצטרע. עד עתה חשב לעצמו 'מה בסך הכל אמרתי', 'למי הפריע שנהייתי לפטפט' 'האם באמת ממילה או שתיים יכול להיגרם נזק כה רב'?

אומרת התורה: הביאוהו אל הכהן. רק באמצעות המחשה חיה, כמו העובדה שבמילה אחת שמוציא הכהן מפיו - ואפילו כהן שאינו בקי בדיני נגעים - מיד מסגירים אותו מחוץ למחנה למשך שבוע ושניים כשהוא מנודה. או אז, יחוש על בשרו מה עולל הבל פיו לאנשים עליהם דיבר.